

ЕТНОФЕСТИВАЛЬНИЙ ТУРИЗМ В УКРАЇНІ: ЗНАЧЕННЯ ТА РОЗВИТОК

Атаман Л. В., кандидат географічних наук, старший викладач кафедри
географії

Дишкант А. В., студентка III курсу природничо-географічного
факультету,

Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла
Коцюбинського

В наш час майже неможливо знайти етнічну спільноту, яка б не відчувала культурний вплив інших народів. Стаючи взаємозалежним людство не має втрачати своє етнічне різноманіття. Різноманіття культур завжди викликає інтерес. Допитливість туристів по відношенню до культури та традицій інших народів є найбільшим спонукальним мотивом для подорожі.

Сучасний туризм є вагомим чинником для розвитку країни, однією із частин духовної культури та соціальної сфери. Найважливішим при організації етнічного туризму є ознайомлення з традиціями та культурою різних етносів. Невід'ємною частиною процесу знайомства з культурою іншої країни, етногрупи є етнофестивальний туризм. Поширення етнофестивального руху є однією з ознак сучасного культурного простору. Причинами для розвитку цього туризму було прагнення народу поглиблювати етнокультурні здобутки та прославляти мистецьку спадщину регіону.

Організація фольклорних свят, фестивалів є активним чинником для залучення іноземних туристів в країну або регіони. Для туризму та національної культури велике значення мають етнофестивалі.

Етнофестиваль – це фестиваль, який показує, презентує фольклорне багатство, звичаї, культуру, звичаї народу. Виділяють три типи етнофестивалів:

а) етнічні фестивалі – відбуваються як демонстрування культурного надбання народу;

б) традиційні фестивалі та свята – є автентичними звичаями певного народу;

в) етнокультурні фестивалі – об'єднують сучасну та автентичну культуру етнічної спільноти [2].

Етнофестивальний туризм – це широка гама подієвих етнокультурно-пізнавальних турів, які організовуються для співучасті у народних зібраннях етнографічно-мистецького характеру, занурення в автентичне етнодуховне середовище корінного населення тієї чи іншої території, трансляції традиційної етнокультури від покоління до покоління, участі у масових музично-анімаційних дійствах, участі в традиційних ярмарках.

В Україні є багато етнографічних музеїв, які збирають, зберігають, вивчають та експонують етнографічні колекції. Зараз етнографічні музеї країни рекомендують відвідувачам тематичні експозиції традиційної культури українського народу зібраних з усіх етнографічних земель України. В період незалежності України з'явилося багато приватних музеїв, значуще місце серед яких займають історико-культурні та етнографічні музеї.

Основними регіонами цього виду туризму є Львівщина, Закарпаття, Івано-Франківська області, а також АР Крим, м. Київ, Запорізька, Одеська, Чернівецька, Тернопільська, Хмельницька області. Основна кількість етнофестивалів припадає на весну і літо (31 і 40%).

Наприклад, найбільш відомими і масовими етнофестивалями в Карпатах є: Всесвітні бойківські фестини "З чистих джерел" (м. Турка), "Бойківська ватра" (м. Долина), "Бойківська Дрогобиччина" (с. Нагуєвичі), "Карпатія" (м. Львів і м. Трускавець), "Великдень у Космачі" (с. Космач), "Я люблю Карпати" (сmt. Славське), "Дзвони Лемківщини" (м. Монастирок), "Львів - столиця ремесел" і "Дзвони Покрови" (м. Львів), "Карпатський вернісаж" (м. Івано-Франківськ) та інші [3].

Етнофестивальний туризм разом із зеленим у теперішніх умовах може допомогти малим поселенням України існувати, оскільки саме маленькі села

своєю етнокультурною специфікою притягують до себе вітчизняного й іноземного туриста.

Отже, етнофестивалі – популярне явище в Україні, яке показує тенденцію до якісного та кількісного зростання. Вони направлені на повернення до місцевих традицій, до їх відновлення та збереження, на розвиток та популяризацію звичаїв і обрядів, автентичного фольклору тощо. В основі державної етнокультурної політики в Україні на сучасному етапі є соціально-економічні, етнополітичні засади української держави. Великого значення набувають світоглядні, ціннісно-нормативні та інші духовні передумови його функціонування, об'єднує їх культура, а, особливо, міжетнічні культурні відносини.

Список використаної літератури

1. Бейдик О.О. Рекреаційно-туристські ресурси України: методологія та методика аналізу, термінологія, районування / О.О. Бейдик. – К.: Видавничо-поліграфічний центр “Київський університет”, 2001. – 304с.
2. Петранівський В.Л. Етнокультурний і етнофестивальний туризм: теорія і практика / В.Л. Петранівський, А.С. Лисик // Розвиток етнотуризму: проблеми та перспективи : зб. матер. Всеукр. наук.-практ. конф. Молодих вчених (Львів, 2-3 березня 2011р.) / – Львів: ЛІЕТ, 2011. – С. 28-41.
3. Рутинський М.Й., Топорницька М.Я. Етнофестивальний туризм: теоретичні засади й етногеографічні аспекти організації // Географія та туризм. 2011. Вип.16. С.82-93.

